Sobota ráno v krku struhadlo a v hlavě horečka (páteční noci) "no to nám ten víkend pěkně začíínáá", tak tohle asi nedám, ale co nedal jsem anivčera a byl jsem rozezpívaný, asi. Pokus otevření jednoho oka, daří se, ale jsou otevřené obě, prozatím ale bez dalších zbytečných pohybů, co bude dále? Nic se neděje tlak teplota rosný bod jak říká Fero vše Ok! Dalších 5 minut mozek zpracovává a dává k lepšímu poslední informace které večer zachytil. Někdo padal ze srázu kdosi se polil polévkou a něčí klobouk byl příliš blízko, ohni asi shořel ne ne, zůstalo poutko a ten vrchní deklík, ale nosit se to už nedá, prdly nějaké struny?..jó? jó, ale to už je vlastně jedno.

Tlak se ale zvedá, jak řek klasik a tak se pokouším zvednout i já, ale nejde to, zmateně hledám poutko zipu spacáku, daří se to, až po drobném prostocviku jsem uvolněn z obětí teplého kousku soukromí. Odcházím na poučnou procházku do okolních křovisek - poučná je proto, že jsem povinen se poučit o tom, kolik lidí zase přijelo letos na tento flek, všude bylo totiž? "kam lidské oko dohlédlo nasráno do výšky dospělého kozáka" (poz. hřib nepřikrytý papírem). Opatrně, baletními krůčky, místo piškotů na nohou desítky kanady, se protancovávám mezi záludně ukrytými pastmi (pod spadanými listy mezi stromy) - které se na obuv přichytí a nejdou ani za boha dolů a na dlouhou dobu tak označí jejich majitele jako smraďocha - až k cestičce, která mě dovede ke studánce, je tam někde ne úplně na konci cesty, tak se pomalu ploužím a tahám přezky kanad po zemi a najednou si v tom tichu uvědomuji, jaký to dělá to hrozný kravál. Zvažuji možnosti, zvítězil dohledný pařez, usedám, šněruji a zapínám. Jakýsi sentiment či co se vkrádá a našeptává ticho, ticho, ticho, zklidňuji dech a zaposlouchám se do zvuků lesa, ale opět se ozývá prvotní signál tlaku a tak volím z opatrnosti i na tomto místě dobře své kroky k vzrostlé borovici, žádná překážka, vzdálenost je rychle překonána a tlak teplota rosný bod se dostaly opět na normální hodnoty. A už je to tady zase, měl jsem to rád, jakákoli pozice, nikdo nikde, dalekohled a spousta času, trumpeta mravenec leze mi zrovna do rukávu, ale na stromě přede mnou se něco pohnulo, a tak je mravenec zapomenut, sleduji veverku, jak s klidem a bezstarostí sleze ze stromu a hrabe se v listí.

Co to bylo? Hlava je blbec nebo jsem se příliš zasnil, ale ne - zafoukal vítr a spolu s ním ke mně dolehl i rozjařený smích, snad se mi to jen zdálo, nejsme zvědaví na návštěvy, dneska ne. Ty holky ze včerejška byly moc pěkné a dokonce uměly zpívat, kdyby Šupoň netlačil na pilu možná by večer přišly, hučel do té Kiwiny jako blázen, nevím jak to dělá když se mu nějaká líbí, vždycky ji nějak od sebe odežene. V hospodě nám slíbily, že večer přijdou za námi na flek, cestu jme jim popsali dost dobře, a jejich podle dotazů na orientační body to tady znaly a ? byly prostě úžasné. Čekali jsme dlouho, hrajeme zpíváme, někdo padal ze srázu, něčí klobouk byl příliš blízko ohni, hrajeme zpíváme, čekáme.

Kluci ticho! Už se mi zdá že jsem je slyšel, zavoláme Ahoj, tři čtyři Ahóóóójj a nic, vypekly nás potvory.

Pomalu jdu po cestičce stále za nosem a zase ten smích, začínám si věřit že to není halucucanice a přidám do kroku ať tu sebranku vyženu z naší blízkosti, a už je tu studánka, pěkná, pod stříškou, plecháček na vodu, dám loka - mám čas, na ty drzouny si můžu posvítit i později. Příjemná voděnka, ááááá v žaludku budu mít rybník, sednu na kládu vedle a myšlenkami sem už zase u té černovlásky na "dlani jednu z Tvých řas", bože to by se to do ní krásně hučelo a přemlouvalo a loudilo.

Sakra, nedají si pokoj, no dobrá, takhle dělat v lese randál, vždyť se směje jako když koza mečí, nic moc rychlostí vyrážím směrem k hlasům. Úzká pěšina začíná být obkličována z každé strany valy, které se mění v zalesněné kopce, klikatí se do zatáček snad každých deset metrů, už jsem hodně blízko, rozeznávám jednotlivé hlasy, jsou to fakt jenom samé baby a nebo se mi to jen zdá, zpomaluji a zůstávám stát, nic neslyším, už je to tak, jsou schovaní na jedné z mnoha planin mezi valy, které zde vznikly při drobné těžbě břidlice která se tu kdysi těžila i ve velkém, a proto ten val nyní když jsem přímo u nich přehrazuje zvukům cestu, budu muset nahoru abych se o nich tajně dozvěděl co nejvíc. Pomalu po břiše se soukám nahoru na val břidlice, je svinstvo, malé ostré kousky řežou do rukou, a velké po uvolnění sjíždějí dolů s nezaměnitelným šustotem, který je podle mne slyšet až do vesnice, už je to jasné - po celou dobu jsem neslyšel mužský hlas - jsou tam jen ženské, zbývá mi půl metru a jsem těsně pod vrcholem valu, na kterém se krčí malá bříza a kousek dále i stejně velká borovice, snad mě skryje trocha listí, která ještě na stromku drží, abych se mohl podívat dolů. Sotva vystrčím nos a už je vidím, málem zařvu - radostí jsou to ony! Ty ze včerejška, ale to už to musím rozdýchat, abych tam hned nevlítnul, ale zároveň mne napadlo si je vyslechnout, a dozvědět se něco takříkajíc přímo z kuchyně, a proto zůstávám ležet a poslouchám: "byli fakt dobří, hráli nejlíp, co jsem doteď na vandru slyšela - Kameloty, Nedvědy, Redla, no prostě paráda, no no zase se nerozplývej. Ale nedělej se na naše srdíčka se jim také povedlo zahrát co holky? Toho v té modré košili jsi mohla natřít na chleba, málem tě sežral očima Kiwino, no moc nám nechybělo ani jedné, všechny jsme byly na měkko, Fany co ten s tím kloboukem machr co, a proč jsme je vůbec šly hledat tak pozdě? Mohl to být docela fajn večer. Protože jsi se skoro dvě hodiny nemohla rozhodnout mezi maskáčem a maskáčem, aby ses tomu troubovi s šerifskou hvězdou líbila a pak už byla tma, a cesta k lomu za tmy a bez baterky je dost nebezpečná. Vždyť zapomínal texty, ten když na tebe hleděl Ketty, ale nechte být, vždycky když jedem bez kluků mám trochu strach, mohli to být třeba stejní opilci jako ti co jsou dole v lomu, řvali jak na lesy a mlátili do kytar jak blázni to bude asi pěkná sebranka, těm je třeba se vyhnout, na ty bacha, čert ví, jestli nikdo z nich nespadl dolů ze srázu, víte jaká je to hloubka ".

Zpotil jsem se! Kde je ještě jiný lom a kdo že je ta druhá Banda, jak to že jsme je neslyšeli když holky říkaly že dělali brajgl. Honem zpět a uklidit flašky, probudit kluky, ale prd - nejdřív vzbudit kluky a pak všichni úklid, takhle se to snad dá ještě všechno stihnout!

Čtenářský příspěvek zveřejňujeme v původním znění. FOLKtime.cz